

mere og mere søges af Smaafolk, og at mindst $\frac{4}{5}$ af dem, der forberede sig til Lævergjerningen, ere Husmænds eller Indfødtes Sønner. Der synes derfor at være saameget mere Grund til at komme dem til Hjælp. Dette er ogsaa en Maade at imødefomme det Forslag paa, som fremkom fra det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (N. Jensen, Aarhus Amts 3die Valgkreds). Jeg kommer nu til den sidste af disse Poster: Understøttelse til Jagtkoler for Kvinder, som er opført med det samme Beløb som tidligere. Det er mig bekendt, at „Danst Kvindesamfund“ har søgt Hjælp af dette Beløb, men, saavidt jeg veed, er Ansøgningen ikke indkommen i rette Tid. Jeg skal ophjse, hvad Grunden er til, at man har ønsket en saadan Forhøjelse. Der har været indgivet Andragende fra det nævnte Samfund til Kunstakademiet om, at der maatte blive givet Kvinder, som ønskede en kunstnerisk Uddannelse, Leilighed til at besøge dette Akademi. Jeg har Akademiets Svar af 10de Juli dette Aar, hvori det fuldstændig samstemmer i den Betragtning, at Kvinder kunne erhverve sig kunstnerisk Dygtighed, og nærer Sympathi for enhver Bestræbelse fra Kvindens Side for at søge en grundigere kunstnerisk Uddannelse; men naar det beslager ikke at kunne imødefomme Samfundets Ønske, er det, fordi dets Lokaler ikke have den tilstrækkelige Plads. Her er en Sag, som jeg tror, at den høitærede Minister vil gjøre sig fortjent ved at tage fat paa. Det har allerede nu ved et Par Leiligheder viist sig, at den ærede Minister har en Haand, som er i Stand til undertiden at tage fat med en vis Kraft, ligesom man tager paa en Nælde, hvad hans Forgænger undertiden ikke har turdet røre ved for ikke at brænde sig. Jeg vilde meget anbefale, at det Spørgsmaal blev undersøgt nærmere, om der ikke kunde gjøres Udvei for at faae Plads ogsaa for kvindelige Elever paa Akademiet for de skjønne Künster. Jeg ser paa et andet Sted i Anmærkningerne til Finantsloven, at der paatænkes, som det hedder, en allerede noget paatrængende Udvidelse af Kunstakademiets Lokaler, saa at dette altsaa synes at være en Sag, der maa ligge for i en nær Fremtid. — Naar jeg gaar over til § 25, nemlig Bevillingen til Island, skal jeg ikke søge at rippe op i den Forhandling, i den Strid, kan jeg gjerne sige, som fandt Sted her ifjor; men det forekommer mig dog, at denne Forhandling af Finantsloven ikke bør gaa hen, uden at der lyder et Ord, som viser, at man er opmærksom paa, hvad der blev udtalt paa det sidste Althing, idet nemlig begge Althingets Afdelinger i Juni Maaned vedtog Henvendelser til Rongen, hvori det udtaltes, at man fandt det særdeles magtpaaliggende, at den Stilling, Ministeren for Island indtager som saadan, kunde være upaavirket af parlamentarisk Indflydelse i Danmark. Jeg skal ikke gjentage, hvad der er foregaaet i den senere Tid, som viser, at man ikke tør nære for

meget Haab om, at noget Saadant kan finde Sted, men jeg vil kun sige, at det er Ord, som jeg tror vilde finde Gjenklang her i den danske Repræsentation, og at vi omvendt ogsaa maa ønske fra vor Side, at den Stilling, som Danmarks Ministre indtage, maa være upaavirket af den parlamentariske Stilling og de Forhandlinger, som maatte foregaa mellem den færslige Minister for Island og det islandste Althing. Jeg tror, at vi skulle ønske Island den samme parlamentariske Selvstyrelse, som vi ønske os selv, og som vi engang haabe at opnaa, om det end skal ske gennem Kamp. — Jeg vender mig nu til § 26, hvor jeg skal knytte nogle efter min Mening ikke uvigtige Bemærkninger til et Punkt, som i Grunden i og for sig er meget underordnet. Det er Post 2, ifølge hvilken der bevilges en Sum til Udgifter ved Kjøbstædernes Matrifisering, der sker i Genhold til en Lov, der meget snart fylder 12 Aar, og som endnu ikke er fuldbudet. Paa Anmærkningerne til Finantsloven finde vi, at Forhandling kun er indledet med Hillerød og Odense, og det samme ville vi kunne finde i Anmærkningerne til Finantslovsforslaget for 1866—67, altsaa for 10 Aar siden. Det er imidlertid en Sag, som blev omtalt i Landstinget i Foraaret, og da det nuværende ærede Ministerium er udgaaet udelukkende fra dette Thing, tror jeg ikke, at jeg behøver nærmere at henlede Opmærksomheden herpaa; men jeg omtaler dette Punkt, fordi jeg ønsker at knytte en Betragtning dertil. Hvad der jo i høi Grad vilde lette ikke alene denne Matrifisering, men enhver Styldsetning af Jorden, var, om vor Inddeling af Hartkornstønden var i Overensstemmelse med vort nye Møntsystem. Hartkornstønden er inddeelt saaledes, at den indeholder 96 Album, og dette passer meget godt, da Valerne indeholdt 96 f; men jeg vil tillade mig at spørge, om der skulde være det Mindste til Ginder for at inddele Hartkornstønden i Hundredebele, som naturligvis ikke maatte kaldes Album; det vilde være rigtigt at give et nyt Navn, og jeg skal i Forbigaaende bemærke, at, da Ordet Album er en Oversættelse af „Svid“, saa kunde man, da man ikke længer har denne Mønt, maasse kalde Hundredebele af Hartkornstønden „Svid“. I det Hele tror jeg, at, vil man virkelig høste fuld Nytte af det nye Møntsystem, maa man ikke tøve med at inddele vort Maal og Vægt i Overensstemmelse dermed. Med Hensyn til den nuværende Forvirring vil jeg kun henvise til et Foredrag, som blev holdt her for et Par Aar siden. Det var den daværende Ordfører for Finantsudvalget, som den 12te Marts 1873 holdt et Foredrag, hvori han efter min Mening paa en meget oplysende Maade viste, hvor stor Forvirringen er i vore Maal- og Vægtforhold. Jeg skal kun henvise dertil; det fortjener virkelig at læses og findes i Rigsdagstidenden Sp. 2941—42. Anledningen til det omtalte Foredrag var en Skrivelse af 17de